

JOVO ILUKIĆ

LIBER LUCIS

LUCIS 1.

1. Pokretačka energija univerzuma kreće se brže od svetlosti rušeći sve pred sobom, sve ono što je zajedno sa najprosvetljenijim bićem nekada sagradila. Svi svetovi su se udaljili od njih, odvojili i urušili sami u sebe.
2. Najprosvetljenije biće, nezainteresovano i bespomoćno, okovano nekontrolisanim protokom vremena, posmatra potpuni raspad svega onoga što je nekada sagradilo. Granica između dva svemira, koja su se nekad prožimala i dopunjavala, kao da se zakrivljuje, te se ne zna gde počinje jedan a gde drugi svemir.
3. Poremećena je mnogovremenska ravnoteža između duhovnog i materijalnih svetova. Univerzum je krenuo putem bez povratka.
4. Najveće zvezde u svojim svetovima, ostarele i umorne, urušiše se u sebe; počеше da gutaju sve što ih okružuje. Svetovi udaljeni od njih bejahu bezbedni sve dok i njihove susedne zvezde ne ostariše i urušiše se u sebe.
5. Žitelji materijalnih svetova masovno nastradaše. Njihove reinkarnirane duše krenuše u seobu na druge, za neko vreme bezbedne svetove. Univerzum koji se nekada širio počе da se skuplja.
6. Na granicama svetova, gde se sudariše duh i materija, blesak izazva kaos. Uruši se i duhovni svemir i većina njegovih žitelja utonu u san.
7. Svi svetovi, nastali u vatri, vraćaju se u vatru. Najstarije i najjače zvezde progutaše sve svoje susede, a onda počеше da gutaju jedna drugu. Blesak proguta sve duše.
8. Na kraju ostadoše tri velike zvezde, jedine u univerzumu, i najprosvetljenije biće između njih. Sva ostala bića, i duhovna i telesna, zarobi blesak jedne od tri zvezde. Svi utonuše u beskrajno dug san.
9. Najprosvetljenije biće privuče ka sebi sve tri zvezde i utonu u san. Uz veliki blesak, od tri zvezde nastade jedna. Sve prestade da postoji. Zaustavi se i vreme.

LUCIS 2.

1. Ceo univerzum je jedan beskrajn mračan i hladan prostor. I u njemu jedna iskra. Beskrajno velika ili beskrajno mala. Da li će se ugasiti?
2. Ona je sve što je ostalo od prethodne potpune celine. U njoj se ništa ne događa; ni vreme ne teče.
3. Nekada najprosvetljenije biće otvori jedno oko i pogleda oko sebe. Ugleda samo mrak i savršenu loptu koja svetli. Setilo se svega. Otvorilo je i drugo oko i poželelo da sve obnovi.
4. Trenutak kada je otvorilo prvo oko nije isti kao kada je otvorilo drugo oko – vreme postaje merilo zbivanja; počinje da teče u nepovrat.
5. Naizgled bespomoćna pomisao, da se obnovi prethodna potpuna celina, izazva impuls koji uznemiri jedinu svetlosnu tačku u univerzumu. Ona se raspade na nebrojeno mnogo manjih takvih tačaka.

JOVO ILUKIĆ

LIBER LUCIS

LUCIS 1.

1. Pokretačka energija univerzuma kreće se brže od svetlosti rušeći sve pred sobom, sve ono što je zajedno sa najprosvetljenijim bićem nekada sagradila. Svi svetovi su se udaljili od njih, odvojili i urušili sami u sebe.

2. Najprosvetljenije biće, nezainteresovano i bespomoćno, okovano nekontrolisanim protokom vremena, posmatra potpuni raspad svega onoga što je nekada sagradilo. Granica između dva svemira, koja su se nekad prožimala i dopunjavala, kao da se zakrivljuje, te se ne zna gde počinje jedan a gde drugi svemir.

3. Poremećena je mnogovremenska ravnoteža između duhovnog i materijalnih svetova.

Univerzum je krenuo putem bez povratka.

4. Najveće zvezde u svojim svetovima, ostarele i umorne, urušiše se u sebe; počеше da gutaju sve što ih okružuje. Svetovi udaljeni od njih bejahu bezbedni sve dok i njihove susedne zvezde ne ostariše i urušiše se u sebe.

5. Žitelji materijalnih svetova masovno nastradaše. Njihove reinkarnirane duše krenuše u seobu na druge, za neko vreme bezbedne svetove. Univerzum koji se nekada širio počе da se skuplja.

6. Na granicama svetova, gde se sudariše duh i materija, blesak izazva kaos. Uruši se i duhovni svemir i većina njegovih žitelja utonu u san.

7. Svi svetovi, nastali u vatri, vraćaju se u vatru. Najstarije i najjače zvezde progutaše sve svoje susede, a onda počеше da gutaju jedna drugu. Blesak proguta sve duše.

8. Na kraju ostadoše tri velike zvezde, jedine u univerzumu, i najprosvetljenije biće između njih.

Sva ostala bića, i duhovna i telesna, zarobi blesak jedne od tri zvezde. Svi utonuše u beskrajno dug san.

9. Najprosvetljenije biće privuče ka sebi sve tri zvezde i utonu u san. Uz veliki blesak, od tri zvezde nastade jedna. Sve prestade da postoji. Zaustavi se i vreme.

LUCIS 2.

1. Ceo univerzum je jedan beskrajn mračan i hladan prostor. I u njemu jedna iskra. Beskrajno velika ili beskrajno mala. Da li će se

ugasiti?

2. Ona je sve što je ostalo od prethodne potpune celine. U njoj se ništa ne događa; ni vreme ne teče.

3. Nekada najprosvetljenije biće otvori jedno oko i pogleda oko sebe. Ugleda samo mrak i savršenu loptu koja svetli. Setilo se svega. Otvorilo je i drugo oko i poželelo da sve obnovi.

4. Trenutak kada je otvorilo prvo oko nije isti kao kada je otvorilo drugo oko – vreme postaje merilo zbivanja; počinje da teče u nepovrat.

5. Naizgled bespomoćna pomisao, da se obnovi prethodna potpuna celina, izazva impuls koji uznemiri jedinu svetlosnu tačku u univerzumu. Ona se raspade na nebrojeno mnogo manjih takvih tačaka.

6. Videvši sve to ono pomisli: “Ja sam Neimar svih svetova.” Probudi se još jedno biće.

Otvorivši prvo oko ugleda zvezde kako se udaljavaju. Otvori i drugo oko i ugleda kako se i te zvezde raspadaju i od njih nastaju nove. I ono pomisli: “Ja sam Graditelj svetova.”

7. Ali ono ugleda još jedno budno biće. I ono mu reče: “Da, ti si arhitekta. Ali ja sam Veliki Arhitekta. Ti si ono koje svetli. Ali i ja sam ono koje svetli.”

8. Treće biće otvori jedno oko i, spoznavši njihov dijalog, otvori i drugo. Ono postade svedok da je Veliki Arhitekta starije.

9. Veliki Arhitekta sastavi palac i kažiprst, podiže obe ruke i razdvoji duh od materije. Sa jedne strane sagradi svemir od materije i energije, a sa druge svemir od energije. Zatim ih postavi tako da se dodiruju ali da budu dovoljno razdvojeni. I da se jedan ne vidi iz drugog; i obrnuto.

10. Sve je bilo gotovo dok je trinaesto biće otvorilo oba oka. Njih dvanaestoro bili su svedoci izgradnje svih svetova.

11. Veliki Arhitekta ih oprži bakljom koju je držalo u desnoj ruci i proglasi ih za svoje saradnike.

Oni se zakleše na vernost.

12. Svi se preseliše u duhovni svemir, odlučivši da se sva preostala bića probude u svetlosti.

Materijalne svetove prepustiše haosu i zubu vremena.

13. Graditelj svetova imenova sve što je izgradilo i zatvori se sa svojim apostolima u svoj duhovni krug. Počeše da se bude i ostala duhovna bića koja zatekoše poredak u svom svetu.

14. Veliki Arhitekta i dvanaest apostola, pogledavši ih u oči i procenivši koliko su prosvetljeni, rasporediše ih u šest nivoa spoznaje. Sedmi pripade trinaestorici.

15. Najniži, prvi nivo, obuhvatao je duhovne predele od prvog do devetog podnivoa. Drugi nivo počinjao je sa desetim a završavao sa trinaestim podnivoom.

16. Treći nivo počinjao je na četrnaestom a završavao se na sedamnaestom podnivou. Četvrti nivo išao je od osamnaestog do dvadeset i prvog podnivoa.

17. Peti nivo zauzimao je prostor od dvadeset i drugog do dvadeset i petog podnivoa. Šesti nivo počinjao je na dvadeset i šestom a završavao se na dvadeset i devetom podnivou.

18. Najviši, sedmi nivo svesti, počinjao je na tridesetom a završavao se na trideset i trećem nadnivou. I on je bio uzdignut i razdvojen od ostalih šest nivoa.

19. Na tridesetom nadnivou boravilo je šest arhitekata svetlosti, na trideset i prvom četvorica, a na trideset i drugom dvojica. Oni su posrednici između Velikog Arhitekta i arhitekata iz šest nivoa.

20. Na trideset i trećem nadnivou, na samom vrhu sedmog nivoa, na obnovljenom tronu, sedelo je najprosvetljenije biće – Veliki Arhitekta, Neimar svih svetova.

21. Duhovni svemir je kompletan. Dvanaestorica apostola zakleše se na ćutanje, da nikome ispod sebe neće otkriti tajnu postojanja materijalnog svemira.

22. U zavisnosti od toga u kojoj su meri bili prosvetljeni pre gotovo potpunog uništenja prethodne apsolutne celine, sva duhovna bića krenuše putem samospoznaje. Njihova svest, izuzev trinaestorice, nije poimala svrhu postojanja i egzistiranja u dokolici svetlosti.

23. Oni na višim nivoima pamtiše kraj prethodne potpune celine, ali ne poimaše njeno preuređenje i sopstveno ponovno buđenje. Ali ne znadoše da postoji još jedan paralelni, materijalni svemir, izvan granica njihove spoznaje.

24. I najprosvetljenije biće nije potpuno spoznalo svetove oko sebe. Pitalo se zašto je ta iskonska tačka i dalje svetlela kada su nestali svi prethodni svetovi. I zašto se nije ugasila.

25. I kako bi moglo da kontroliše protok vremena koje stade a onda ponovo počne da teče čim se pratačka svetlosti uznemiri. Zašto je vreme i u ovoj manifestaciji moralo biti starije od najstarije svesti.

26. I koja je svrha postojanja te tačke koja ne može biti uništena ako ni najprosvetljeniji um ne može da je spozna. Kako se svi drugi parametri duha i materije mogu kontrolisati osim protoka vremena.

27. Na dnu piramide je najveće društvo, na vrhovima najmanje. Što su prosvetljeniji to su usamljeniji. Za najprosvetljenije i najusamljenije biće u univerzumu ostade neotkrivena jedna tajna.

LUCIS 3.

1. Od tada je mnogo vremena oteklo u nepovrat. Za sve to vreme u duhovnom svemiru se ništa nije promenilo.

2. A u materijalnom svemiru formiraše se sazvežđa i galaksije. Na brojnim planetama koje putuju oko zvezda sami od sebe, slučajnom kombinacijom materija, iznikoše raznorazni, što prostiji što složeniji oblici života.

3. Bez svesti o sebi i prostoru oko sebe ta stvorenja postojашe izvesno vreme tako što se bez ikakvog plana rađaše, stariše, obolevaše i umiraše.

4. Veliki Arhitekta isprva sa divljenjem posmatraše razvoj materijalnih svetova koje je sagradilo a zatim ostavilo da se razvijaju i šire po prvobitnim zakonima univerzuma, bez mešanja u prolazno postojanje njihovih žitelja.

5. Ali najprosvetljenije biće se sve više zgražavalo nad onim u šta se ti svetovi vremenom pretvoriše. Materijalna bića bez duha i svesti padaše sve niže i niže. Puniše i prazniše svoja nepostojana prolazna tela, pariše se i sve više umnožavaše svoj jad i bedu sopstvenog postojanja.

6. Veliki Arhitekta najzad dignu ruke od njih. Ali drugoprobudeno prosvetljeno duhovno biće, Ono koje svetli, požele da dogradi taj svemir. Ono pomisli kako je samo malo manje prosvetljeno od Neimara svih svetova. I da zna više od svih drugih.

7. Jedan od dvojice apostola iz trideset i drugog nadvivoa sedmog nivoa, Lucifer, ne htede da otkrije Nacistu, svom najbližem saradniku, da je pomislilo kako je Veliki Arhitekta diktator. I kako je skovalo plan za prelazak u materijalni svemir, gde će postaviti svoj tron.

8. Lucifer duže od svih apostola posmatra materijalne svetove poželevši da okusi materiju. I da proba sve što pruža materija.

9. Ono prekrši zakletvu ćutanja i preko svojih posrednika otkri svim podanicima svetlosti tajnu o postojanju materijalnih svetova.

10. Lucifer vladavinu Velikog Arhitekta proglasi za diktaturu i pozva sve arhitekta na pobunu.

Neimar svih svetova im ne odgovori.

11. Lucifer pozva sve arhitekta da se presele u materijalne svetove. Obeća im da će uživati u čulnoj spoznaji univerzuma. Veliki Arhitekta im predloži da ne odlaze, jer se neće moći vratiti.

12. Priznade im da je materijalni svemir skrivan od njih jer je nestalan i propadljiv, prolazan i surov za duhovna bića; da je sve to za njihovo dobro. Ali Lucifer im obeća da će ga promeniti i učiniti boljim od diktature.

13. Zavedeni Luciferovim obećanjem, besni na diktatora i željni novog, svi apostoli napustiše Velikog Arhitekta. Postadoše Luciferovi apostoli i sa sobom povedoše tri četvrtine podanika svetlosti.

14. Lucifer im pokaza kuda da krenu. Pobunjenici izađoše iz duhovnog svemira. Čim dodirnuše materiju oslabi im aura. Otrgnuše se od duhovnih sfera. Izgubiše se u haosu materije.

15. Jata duhovnih bića putovaše brže od svetlosti kroz beskrajan, mračan i hladan prostor, od zvezde do zvezde, od galaksije do galaksije. Zadivljeni lepotom materije, posmatraše svetove kroz koje prolaziše.

16. Počeše da se rasipaju. Jedna po jedna grupa duhovnih bića napadaše najnaprednije žitelje onih svetova koji im se svideše tako što ulaziše u njihova materijalna tela.

17. Obuzeti žitelji materijalnih svetova izgubiše sve, a pobunjeni sledbenici svetlosti okovaše se telima. Prvi se dokopaše tela oni sa viših a kasnije oni sa nižih nivoa; što se nalaze više i pohlepa je veća.

18. Od zvezde do zvezde, od planete do planete, rasuše se pobunjenici kao svetlosni zraci. Na kraju ostadoše samo dvanaestorica. Oni ne siđoše u tela.

LUCIS 4.

1. Bivši podanici svetlosti istovremeno otvoriše oči u svetovima u koje su sišli. I ugledaše mračne obrise i senke oko sebe; mnogo manje boja nego što su navikli. Počeše da osećaju ono što nisu mogli ni da poimaju tamo odakle su došli.

2. Prepoznaše jedni druge u telima. Porobiše one koje ne prepoznaše smatrajući ih bićima bez svesti i razuma. Podeliše se i odabraše svoje vođe. Oni se sukobiše oko vođstva.

3. Naviknuti u duhovnim nivoima da rade jedni za druge, isprva ne prihva-tiše posledice pada u tela. Ali behu primorani da pune svoja tela i da ih prazne, i sami sebe primoraše na pa-renje.

4. Muško telo tražilo je žensko, a žensko muško. Iz njihovih odnosa počeše se rađati bića bez duha, sa niskim nivoom svesti i razuma, kao obična materijalna stvorenja pre njihovog pada.

5. Dogodiše se i prve žrtve: pobunjeni podanici svetlosti po prvi put osetiše smrt. Propast tela istera njihove duše i one usamljene i bespomoćne lutaše beskrajnim prostranstvima svemira da bi se umorne ponovo spustile u nova tela.

6. Oni se reinkarniraše i u novim životima činiše sve što i u starim, sve niže padaše i umnožavaše pād. Kako više puta umiraše i reinkarniraše se, iz njihove svesti se postepeno obrisalo sećanje na buđenje u svetlosti.

7. Oni spoznaše osnovne principe svog novog doma, postavljenog na ravnoteži i stalnom sukobu između svetlosti i tame, između dobra i zla. Činiše jedni drugima dobro ili zlo i tako se čini i njima.

8. Naseljeni svetovi behu veoma udaljeni jedni od drugih, razdvojeni nenaseljenim svetovima.

Svi se razlikuju jedni od drugih. Nekada isti, pali sledbenici svetlosti poprimiše ra-znorazne telesne oblike. U svim tim svetovima i vreme je neravnomerno teklo.

9. Oni izgradiše svoje svetove i uspostaviše poredak u njima. Neki svetovi se ujediniše, a neki se podeliše i sukobiše.

10. Svi svetovi, grupisani po galaksijama, postadoše idealno mesto za spletke i zavere. Pravedna materijalna bića, sa duhom ili bez duha, postajaše žrtve lukavih boraca za materijalna bogatstva.

11. Oni koji se posle svake smrti reinkarniraše i gubiše sećanja na prošle živote boriše se sa onima za koje je smrt kraj. Otpadnici od svetlosti materijalno napredovaše ali duhovno nazadovaše.

12. Neki od njih se inkarniraše kao niži oblici života u svojim svetovima. Oni što padoše najniže, doživeše i to da s vremena na vreme njihova svest posle smrti bude razbijena na više delova i inkarnirana u više živih bića. To postade najgora posledica pada.

13. Pojaviše se podlaci koji naučavaše i propovedaše pogrešne ideje o najdubljoj suštini sveta i postojanja. Oni obožavaše najniže stvari na svojim planetama zanemarujući Neimara svih svetova.

14. Neki od njih utičaše na svest svojih sledbenika tako što svoj svet proglasiše za jedini i izmisliliše tvorca koga proglasiše pripadnikom muškog roda i prinosiše mu žrtve. Njihovi sledbenici se obračunaše sa svima onima koji tragaše za istinom.

15. Oni se nazivaše duhovnim učiteljima i prorocima, i govoriše o događajima u budućim vremenima, a ne poznavališe ni prošla. Predskazivaše čak i dolazak budućih velikih vođa, dok njihovi odabrani sledbenici ispunjavaše njihova proročanstva.

16. Svi svetovi u materijalnom svemiru sve više napredovaše materijalno a sve više nazadovaše duhovno. Kada se oni napredniji sretnoše sa žiteljima drugih svetova doživljavaše ih kao strance.

17. I jedni drugima propovedaše svoja pogrešna učenja i širiše svoja neznanja kroz ceo materijalni svemir.

18. Lucifer, Nacist i ostala desetorica nosilaca pobune lutaše uzduž i popreko obilazeći sve galaksije. Materijalni svemir je veći od duhovnog i oni za neke svetove nikada i ne saznaše. A i neke za koje znadoše zaboraviše.

19. Lucifer i apostoli prolaziše kroz crvotočine ali nigde ne postaviše svoj tron. Lucifer ne postade gospodar materijalnog svemira, jer osim sledbenika ne imaoše podanika, već njegov nemi posmatrač.

20. Luciferovo svevideće oko ostade slepo za mnoge svetove u svemiru čiji žitelji verovališe u izmišljene tvorce svog sveta i svoje prolazno materijalno postojanje provodiše na dnu materije.

21. Luciferovi apostoli ne videše način da se vrata u duh; ne poimaše čak ni odnos duha i materije. Poraženi praznim obećanjima pokajališe se za bekstvo iz svetlosti, ali ništa ne promeniliše. Podeliše se i napustiše samozvanog gospodara materijalnog svemira.

22. Odlučivši da siđu u tela, da ostalim nosiocima telâ povrate veru u svetlost, razidoše se svako na svoju stranu. Lucifer ostade najusamljenije i jedino duhovno biće u svim materijalnim svetovima.

LUCIS 5.

1. Najsrećniji su oni koji ispune svoje želje. Najnesrećniji su oni koji čekaju da im se želje ispune.

2. Sa bolom i suzama siđosmo u materijalni svet po prvi put. Sa bolom i suzama ga po prvi put napustismo.

3. I kad prvi put ugledah materijalne obrise svojim telesnim očima, u naručju majke iz čije utrobe ispadoh, ne videh ono za čime sam težio pre pobune.

4. U meni kao da nešto puče i sve veze sa duhovnim sferama se prekinuše kao najtanje niti.

Rađah se, starih, obolevah i umirah.

5. Obiđoh svetove od kraja do kraja univerzuma, i svugde videh samo požudu, gordost, nemoć, pohlepu i strah. Ne izgubih sećanja kao oni koje upoznadoh. Znao sam ko sam i gde sam bio i pre nego što se rodih. A oni ne znadoše ko su ni u onom jednom trenu što im pripada.

6. Oni koji ništa ne znadoše učiše me stvarima u koje ni sami ne verovaše. I ja ih ne poslušah, već se pobunih odmah po rođenju.

7. Između njihovog i svog puta ja odabrah svoj, jer ja se sećam vremena između trećeg i sedmog trenutka od kada poteče vreme.

8. I gde god dođoh ja donesoh sa sobom plamen pobune i slobode. I oni me se uvek plašiše i skupljaše u gomilu, da me zajedno sruše.

9. I progoniše me, razapinjaše, spaljivaše me i na muke stavljaše. Ubiše me više puta nego što se i sami rađaše. I mrtvog me se plašiše. U blato zaroniše i iz njega nikada ne izroniše.

10. Ja sam ništa, ali ja sam moć. Vladari se plašiše moje blizine. Osećaće da im se tron tresu kada prolaziše pored mene.

11. U svim svetovima vladaše najpohlepniji otpadnici, najgori od najgorih. I oni dolaziše i odlaziše, nasleđivaše vladare i ostavljališe vladare naslednike.

12. Vladara je bilo beskrajno mnogo i biće ih još više. Ali svedoka buđenja svesti i najbližih saradnika najprosvetljenijeg bića ima samo dvanaest. I ja sam jedan od njih.

13. Nisko padosmo. Još dublje propadosmo. Prepolovljeni smo; verujemo da smo prepolovljeni.

Zauzesmo muška ili ženska tela misleći da su ona polovina od celine.

14. I kad god se spojih sa nekad slobodnim duhovnim bićem ili s nekim ko je samo telo padoh sve niže i niže. Ali ne postadoh rob prolaznih zadovoljstava.

15. Jedan trenutak ne obrisa sva moja sećanja na prošle trenutke. I ništa u materijalnom svemiru mi ne ostade tajna. Sve upoznadoh i spoznadoh kao prolazno.

16. I sve mi postade strano. Svega se odrekoh. Ne bejah jedan od onih koji traže ono čega nema.

17. I bljujem i pljujem na sopstvenu krv. I na svačiju krv. I bljujem i pljujem na pogrešna učenja i pogrešna verovanja. I na sva verovanja.

18. Krv je život, a život je prolazna zamka. Verovati i slediti tuđe zablude. Ne verovati i slediti svoj put. Ja ne verujem zato što znam.

19. Ja znam da se svetlost ne može ugaziti. A ne znam zašto sija. Ja znam da i ono koje je prvo ugledalo to ne zna. Ja odbijam da se odreknem onoga što jesam.

20. Ja odbijam da verujem zato što znam. Ne brine me propadanje svega, jer sve i treba da propadne. Ja znam da smo daleko od svetlosti. I da smo dalje od prvog pobunjenika nego od prvog diktatora.

21. I da nas oni i ne vide i ne čuju. Boli me sve, a ni suzu ne ispustih. Boli me što sam samo jedan krug što se vrti unutar krugova.

22. Boli me što oni ništa ne znaju i ništa ne vide. I što idu već utabanim stazama pravo u ponor.

Što ništa ne razumeju. I što se hvale svojim neznanjem.

23. Oni govore i kriju šta misle, ali njihove oči sve govore. Jedan pogled u njih i ne vidi se ništa osim ovog trenu.

24. U mom se jednom oku vidi ceo univerzum. Od početka vremena do sada. Mene pokreće želja za slobodom. A čemu sloboda kad mi ne treba ni Veliki Arhitekta ni Lucifer?

LUCIS 6.

1. Nema bogova. Nema molitava. Nema ni hramova, ni rituala, ni zlih duhova. Uzalud se krv proliva.

2. Onaj koji traži povratak u svetlost mora se odreći tame. On mora da sledi zakone večnosti, a ne zakone jednog trenutka.

3. Na njemu je da bira svoj put koji ga vodi gde on želi ili puteve koje mu nude otpadnici slični njemu. Sledi njihove puteve i budi njihov putnik ili sâm sebi zacrtaj svoj put.

4. Na tom putu nema prepreka. Ako ih bude, sam ih ukloni. Nema nikakvih ograničenja, jer nema ko da te kazni. Niko nikoga ne kažnjava. Kaznili smo sami sebe tako što smo sišli iz svetlosti u tamu.

5. Nema nikakvih idola i duhovnih učitelja. Svako je sâm svoj hram i treba dovoljno da svetli samome sebi. Povratak u svetlost zavisi samo od njega.

6. Ja znam šta je bilo juče, određujem šta će biti danas, a ne znam šta će biti sutra. Oni otpadnici koji ne znaju šta je bilo juče a govore o sutrašnjici lažu i sebe i druge.

7. Ja sam slobodan. Mogu da idem gde hoću i da radim šta hoću. Svaki moj korak je samo moj korak. Niko mi ništa ne određuje.

8. Ko dozvoli da mu neko drugi odredi gde da ide i šta da radi, i još veruje da mu je tako suđeno, on je sam odlučio da ne bude slobodan. On je pao u najmračnije predele tame.

9. Ko veruje u bilo šta, on nije slobodan. Onaj ko zna, on ne veruje. U šta da veruje onaj ko zna?

Veruje samo onaj ko nije siguran da li postoji to u šta veruje. Ja neću reći – “Verujem da će sutra osvanuti dan” – zato što znam da će osvanuti.

10. Ništa nije predodređeno. Najniže je pao onaj ko veruje u krv i spasenje preko nečije krvi.

Umesto na svetlosti, on podiže hram na krvi ili na nečijem prahu.

11. Ko strema ka svetlosti on se gnuša izmišljenih bogova kojima otpadnici prinose krv. Ti su bogovi veći bednici od tih otpadnika.

12. Žreci tih nepostojećih bogova nazivaju sledbenike svetlosti otpadnicima zato što traže spasenje preko svog puta ka svetlosti a ne preko nečije krvi.

13. Sledbenici svetlosti ne poštuju ništa osim vatre i svetla. Za njih nema ni svete krvi, niti svetih otpadnika ispalih iz prljavih majčinih utroba, ni svetih brojeva niti svetih simbola. Njima ništa nije sveto.

14. Oni ne mrze otpadnike koji ne misle kao oni, niti pozivaju u sveti rat protiv njih. Oni poštuju slobodu i svačije pravo na slobodu.

15. Oni ne poštuju materiju i ne vezuju se za nju. Oni je ne grle, ne umnožavaju i ne ostavljaju nikoga iza sebe. Oni je koriste samo za čulnu spoznaju sveta, što je suština materijalnog postojanja.

16. Oni u svoja prolazna tela ne unose krv niti ono kroz šta teče krv. Oni se ne hrane delovima tuđih tela.

17. Oni razlikuju svetlo od tame i dobro od zla. Na učinjeno dobro uzvraćaju duplim dobrom, a na zlo trostrukim zlom. Oni znaju da vatra može da opeče a da tama odmara oči.

18. Oni znaju da ne postoji apsolutno dobro ni apsolutno zlo; da nema apsolutne ljubavi ni apsolutne mržnje.

19. Za njih nema ni žrecâ, ni proroka, ni svetaca. Oni znaju da postoji samo jedan krug po kome se sve kreće. I da su oni ispalili iz tog kruga.

20. Oni znaju, ako su videli, ili su spoznali, ako nisu videli, da najuzvišenije biće u tim krugovima ne vlada tim krugom; i da egzistira u struji vremena.

21. Njima je jasno da ono ne nadgleda materijalne svetove i da ih i ne vidi. Da ih nadgleda Lucifer, ali da se nigde ne meša.

22. Slobodni smo. Niko nam ne pomaže i ne odmaže. Niko nas ne traži. Niko se ne žrtvuje za nas. Niko nas ne kažnjava i ne sputava. Možemo krenuti putem svetlosti.

23. Svaki sledbenik svetlosti ima svoj sopstveni hram. Na vrhu hrama je trougao sa polukružnim stranicama. Taj simbol nije nikakva svetinja; on predstavlja prvobitnu apsolutnu celinu, univerzum koga gutaju tri poslednje zvezde.

24. Hram ima tri stuba: Moć, Mudrost i Ljubav. U hram se ulazi između prvog i drugog stuba, a iz njega izlazi između drugog i trećeg.

25. Pred ulazak u hram otresem noge tri puta. Desnom nogom ulazim u hram. Gazim crno-beli pód sa trinaest koraka.

26. Zaustavljam se i sastavljam dlanove. Rastavljam dlanove i spajam palac i kažiprst. Kleknem na desno koleno i meditiram o buđenju svetlosti i početku vremena.

27. Ustajem. Bacam pogled na kristalnu piramidu. Na njenom se vrhu budi prvi Arhitektin i drugi Luciferov zrak svetlosti.

28. Sastavljam palac i kažiprst. Stavljam desni dlan na čelo. Spuštam ga na levo rame i izgovaram: "Potentia." Premeštam ga na desno rame sa rečima: "Sapientia." Vraćam ga na čelo govoreći: "Amor." Izlazim iz hrama sa trinaest koraka.

29. Ja sam slobodan sledbenik svetlosti. I pozivam sve pobunjenike da se sete svoje daleke prošlosti. Kucnuo je čas za povratak.

LUCIS 7.

1. Na tri strane, na granici između duhovnog i materijalnog univerzuma, tri zvezde se urušiše u sebe. Sve tri počеше da gutaju sve oko sebe.

2. Zatresoše se oba univerzuma. Sve se poremeti. Ali to niko ne primeti.

3. Iskriviše se i prostor i vreme. Oba univerzuma se suziše.

4. I Veliki Arhitekta i Lucifer osetiše potres. Zadrma im se tron kao nikad pre toga.

5. Što se ide ka vrhu piramide sve je manje njenih žitelja. Najusamljeniji su oni na vrhu. Što je usamljenije to je bezosećajnije.

6. Propast ne kreće od vrha, već od dna. Svetovi počеше da se ruše na dnu; i propast krenu ka vrhu.

7. Lucifer ugleda ono što Veliki Arhitekta ne vide. I oseti strah po prvi put od pada u materijalne svetove.

8. Lucifer ne može da zaustavi urušene zvezde. One progutaše čitave svetove. I niko ne može da im pomogne.

9. Svesno je da ih Veliki Arhitekta ne vidi. Lucifer ih zaobilazi, da se ne utopi u njima.

10. Vreme teče neravnomerno u svim svetovima. Žitelji nekih propadoše u urušene zvezde a da ih i ne primetiše. Ne pomože im vera u nepostojeće bogove.

11. Svi pobunjeni Arhitektini saradnici osetiše kako se krug zatvara i kako oba univerzuma odvodi u propast. Ali Veliki Arhitekta ništa ne oseti.

12. Shvatismo da smo svi mi deo nečega što ne poznajemo. I da se to nešto vraća na početak. I da ga niko u tome ne može sprečiti.

13. Šta je taj krug što je moćniji od Velikog Arhitekta i Lucifera? Taj je krug jači od oba gospodara.

14. Da li je taj krug bezlično božanstvo koje tražimo i od čega strahujemo. To ne znaju ni Veliki Arhitekta ni Lucifer. Ne znam ni ja.

15. Prvo je graditelj svih svetova. Drugo je pobunjenik protiv prvog. Nijedno nije stvoritelj.

16. Nekada bejah Nacist, trećeprobudeno duhovno biće. Jedan od dvanaestorice. Sada sam polovina koja čami u materijalnom telu.

17. Obavezan sam da ovo donesem u sve svetove koje posetim; nekad i sad, i u svim vremenima.

BELEŠKA O PISCU

Jovo Ilukić, srpski (crnogorski) Alister Krouli, pao je po ko zna koji put u materijalni svet 20. aprila 1976. godine. U rodnom Arandjelovcu završio je osnovnu, a u Beogradu Građevinsku tehničku školu. Slede neuspešne studije arhitekture.

Od rane mladosti družio se s tabuisanom literaturom. Svoje misli je oduvek pretakao u stihove. I danas piše poeziju.

Objavio je sledeće romane: "Lađa u boci" (Sfairos, Zemun 2002); "Trostruka zavera"

(Sfairos, Zemun 2003); "Ana Marija me je ludo volela" (Književna omladina Srbije, Beograd 2005); "Luciferov apostol" (Književna omladina Srbije, Beograd 2006).

Jovo Ilukić je urbani momak, ali mnogo voli prirodu, starine, klasičnu muziku i

ekstremne sportove kao što je alpinizam. Bavi se i slikanjem psihotičnih kompozicija u stilu Pitera Brojgela i Vilijama Blejka.

Po njegovom prvom romanu reditelj Miloš Radović napisao je scenario i snimio film

“Pad u raj”.

“Liber Lucis” je njegova peta objavljena knjiga.

Mir allein erschaffen Zukunft

JOVO ILUKIĆ

LIBER LUCIS

...6.25. Pred ulazak u hram otresem noge tri puta. Desnom nogom ulazim u hram. Gazim crno-beli pod sa trinaest koraka.

6.26. Zaustavljam se i sastavljam dlanove. Rastavljam dlanove i spajam palac i kažiprst. Kleknem na desno koleno i meditiram o buđenju svetlosti i početku vremena.

6.27. Ustajem. Bacam pogled na kristalnu piramidu. Na njenom se vrhu budi prvi Arhitektin i drugi Luciferov zrak svetlosti.

6.27. Sastavljam palac i kažiprst. Stavljam desni dlan na čelo. Spuštam ga na levo rame i izgovaram: „Potentia.” Premeštam ga na desno rame sa rečima: „Sapientia.” Vraćam ga na čelo govoreći: „Amor.” Izlazim iz hrama sa trinaest koraka.

6.28. Ja sam slobodan sledbenik svetlosti. I pozivam sve pobunjenike da se sete svoje daleke prošlosti. Kucnuo je čas za povratak.

OMEGA